

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 145/2015-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza o sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Samuelom Baránikom, Podjavorinskej 7, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 16/2003, za účasti Okresného súdu Levice, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 16/2003 p o r u š e n é b o l i .

2. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Levice p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Levice je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 296,44 € (slovom dvestodeväťdesiatšesť eur a štyridsaťštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Samuela Baránika, Podjavorinskej 7, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Samuelom Baránikom, Podjavorinskej 7, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 16/2003 o žalobe o ochranu osobnosti (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol:

„a) Sťažovateľ je ako žalovaný účastníkom občianskeho súdneho konania o ochranu osobnosti na základe žaloby žalobcov: [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Konanie sa vedie na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 6 C 16/2003.

b) Konanie sa začalo žalobou pôvodne podanou Okresnému súdu Nové Zámky 29. apríla 2002. Uznesením Krajského súdu v Nitre z 29. novembra 2002 však boli jeho sudcovia vylúčení a vec bola prikázaná Okresnému súdu Levice, kam došla 20. januára 2003 a bola pridelená sudcovi [REDAKOVANÉ].

c) [REDACTED] vo veci vykonal tieto úkony: Dňa 29. septembra 2003 sa vo veci konalo posledné pojednávanie, ktoré bolo po vykonaní meritórnych úkonov odročené na 19. februára 2004. Na tomto pojednávaní boli vykonané ďalšie dôkazy. Ďalšie pojednávanie určené na 20. januára 2005 bolo odročené bez meritórneho pojednania na 17. februára 2005 a následne na 16. mája 2005 a 26. augusta 2006. Ďalší termín pojednávania bol určený až na 4. septembra 2006, na ktorom sa opäť konalo meritórne. Ďalšie meritórne pojednávanie sa konalo až 8. novembra 2007 a bolo odročené na 12. mája 2008. Na tomto termíne súd ukončil dokazovanie a pojednávanie odročil na 19. mája 2008 na vyhlásenie rozsudku. Rozsudkom z 19. mája 2008 súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

d) Na základe odvolania žalobcov Krajský súd v Nitre uznesením z 27. apríla 2009 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že je potrebné doplniť dokazovanie.

e) Po zrušení jeho rozsudku súd vo veci nariadil nové pojednávanie na 5. novembra 2009. Následne zákonný sudca [REDACTED] odišiel do dôchodku a vec bola 2. septembra 2010 pridelená [REDACTED]. Jej prvým úkonom vo veci bolo pripojenie vyšetrovacieho spisu z Okresného súdu Nové Zámky, ku ktorému došlo 4. mája 2011. Následne sa až 14. novembra 2012 konalo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 6. marca 2013 a neskôr bolo preročené na 20. marca 2013. Tento termín bol zrušený na žiadosť jedného zo žalobcov. Ďalšie pojednávanie sa konalo až 19. júna 2013, následne bolo odročené na neurčito. Nový termín bol určený až na 5. februára 2014, na žiadosť jedného zo žalobcov však bol zrušený a nový bol určený až na 29. apríla 2014. Aj ten však bol zrušený na žiadosť jedného zo žalobcov a nový bol určený na 4. júna 2014. Tento termín bol opäť odročený na 10. septembra 2014, kedy bolo pojednávanie odročené na (zatiaľ) posledný termín 21. januára 2015...

f) Sťažovateľ podal predsedovi Okresného súdu Levice sťažnosť na prieťahy, ktorý ju v zastúpení podpredsedníčkou súdu listom z 31. marca 2014 sp. zn. Spr 1513/14 vyhodnotil ako neopodstatnenú, a to z dôvodu, že nezistil subjektívne prieťahy v konaní zákonnej sudkyne.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol takto:

„1. Postupom Okresného súdu Levice v konaní sp. zn. 6 C 16/2003 boli porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

2. Okresný súd Levice je v konaní sp. zn. 6 C 16/2003 povinný konať a rozhodnúť bez zbytočných prietahov.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo sume 5 000 € (päťtisíc eur), ktoré je mu Okresný súd Levice povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Levice je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume určenej v písomnom vyhotovení nálezu do dvoch mesiacov od jeho právoplatnosti do rúk JUDr. Samuela Baránika, advokáta.“

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti uznesením č. k. II. ÚS 145/2015-10 z 10. marca 2015 rozhodol o jej prijatí na ďalšie konanie [§ 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Po prijatí sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 7. apríla 2015 predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ho vyzval, aby sa vyjadril aj k sťažnosti.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 20. apríla 2015 (sp. zn. Spr. 566/15, doručenom ústavnému súdu 23. apríla 2015) okrem iného uviedol:

„Podľa názoru Okresného súdu Levice napriek skutočnosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich nálezoch zo dňa 22. augusta 2013 č. k. IV. ÚS 152/2013 a zo dňa 10. júna 2014 č. k. III. ÚS 102/2014-36 skonštatoval, že vo veci vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 6 C/16/2003 nejde o právne a skutkovo zložitú vec, možno po faktickej stránke danú vec považovať za skutkovo zložitejšiu poukazujúc pritom

najmä na rozsiahlosť dokazovania akú v danej veci navrhovali vykonať účastníci konania, čím čiastočne možno ospravedlniť doterajšiu dĺžku namietaného konania. Hoci vo vyššie uvedených nálezoch Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo konštatované, že v danom prípade bolo porušené právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v primeranej lehote, tieto prietahy boli síce spôsobené súdom, avšak v dôsledku dlhodobého nedostatočného personálneho obsadenia súdu a enormného zaťaženia sudcov, najmä občianskoprávneho úseku, ktorým sú prerozdeľované veci po odchode sudcov (dôchodok, preloženie na iný súd, nástup na materskú dovolenku), neboli však spôsobené v dôsledku subjektívneho konania terajšej zákonnej sudkyne. S poukazom na množstvo pridelených vecí zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ] do senátu i napriek jej dlhodobému úsiliu zrýchliť vybavovanie vecí pojednávaním aj v náhradné pojednávacie dni, nie je možné vytyčovať termíny pojednávania v kratších intervaloch.

V neposlednom rade je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že v podstatnej miere sa na spôsobených prietahoch v konaní podieľali aj účastníci konania vrátane sťažovateľa, najmä opakovanými ospravedlneniami na pojednávania, žiadosťami o zmenu termínu pojednávania alebo sústavným predkladaním množstva listinných dôkazov tesne pred pojednávaním v dôsledku čoho bolo pojednávanie zmarené.

S poukazom na uvedené objektívne dôvody, ktoré mali za následok prietahy v konaní žiadame, aby Ústavný súd SR vyššie uvedené skutočnosti vzal do úvahy a v prípade priznania finančného zadosťučinenia sťažovateľom toto nepriznal v plnej požadovanej výške s poukazom na správanie sa samotných sťažovateľov, ktorí prispeli k celkovej doterajšej dĺžke konania.

Pojednávanie v predmetnej veci konané dňa 10. apríla 2015 bolo odročené na vyhlásenie rozsudku na deň 27. apríla 2015.“

Ústavný súd konštatuje, že predmetný spis okresného súdu bol ústavnému súdu doručený 11. mája 2015.

Predseda okresného súdu súčasne oznámil ústavnému súdu, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho prerokovania prijatej sťažnosti.

Ústavný súd vyzval 27. apríla 2015 aj právneho zástupcu sťažovateľa, aby sa vyjadril k stanovisku okresného súdu, ako aj k otázke nariadenia verejného pojednávania. Právny zástupca sťažovateľa vo svojom vyjadrení z 8. júna 2015, doručenom ústavnému súdu 9. júna 2015, okrem iného uviedol:

„... Pokiaľ predseda okresného súdu uvádza ako dôvod zdlhavosti konania nedostatočné personálne obsadenie a vysokú zataženosť občianskoprávneho úseku súdu, tak uvádzame, že sa nejedná o skutočnosti, ktoré by mohli byť akokoľvek negatívne pripísané na vrub sťažovateľa – nejedná sa totiž o zákonnú či ústavnú výnimku z práv, ktorých porušenie sa v prípade sťažovateľa namieta. Preto platí, že sudca je podľa § 117 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov a súčasne podľa § 100 ods. 1 OSP akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.“

Sťažovateľ súčasne oznámil, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci prijatej sťažnosti. Vzhľadom na uvedené ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľ zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods.1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu i sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie

môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS/272/04) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Predmetom konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 16/2003 je rozhodovanie o žalobe o ochranu osobnosti. Podľa názoru ústavného súdu ide o vec, ktorá nie je právne zložitá. Pokiaľ ide o faktickú zložitosť veci, predseda okresného súdu argumentuje rozsiahlosťou účastníkmi navrhovaného dokazovania vo veci. Podľa názoru ústavného súdu nejde však o takú zložitosť veci, ktorou by bolo možné odôvodniť doterajší neprimerane dlhý čas napadnutého konania okresného súdu (celkovo obdobie viac ako 12 rokov), po ktorom tento súd prijal rozhodnutie vo veci samej. Samotná povaha veci si pritom vyžaduje osobitnú rýchlosť konania.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prieťahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka napadnutého konania v procesnom postavení žalovaného. Ústavný súd zastáva názor, že správanie sťažovateľa ako žalovaného v napadnutom konaní v zásade nemalo vplyv na jeho doterajšiu dĺžku. Sťažovateľ sa ospravedlnil, resp. nezúčastnil sa na ďalších pojednaniach, ktoré okresný súd nariadil na 7. máj 2012 (nezúčastnil sa ani jeho právny zástupca), 6. február 2012 (na tomto pojednávaní právny zástupca sťažovateľa uviedol, že súhlasí, aby okresný súd ďalej konal aj bez prítomnosti sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu), resp. 27. február 2013.

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup okresného súdu.

Ústavný súd sa už zaoberal rozhodovaním o zbytočných prieťahoch okresného súdu v napadnutom konaní na základe sťažností žalobcov v napadnutom konaní, vyslovil porušenie ich práv a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal ďalej bez zbytočných prieťahov (nálezy sp. zn. IV. ÚS 152/2013 z 22. augusta 2013 a sp. zn. III. ÚS 102/2014 z 10. júna 2014). Ústavný súd, osvojac si hodnotenie napadnutého konania obsiahnutého v uvedených nálezoach, v konaní o sťažnosti sťažovateľa hodnotil postup okresného súdu len v ďalšom období, t. j. v období od právoplatnosti nálezov sp. zn. III. ÚS 102/2014 z 10. júna 2014.

Okresný súd nariadil pojednávanie na 10. september 2014, ktoré následne odročil na 11. november 2014.

Pojednávanie nariadené na 11. november 2014 okresný súd 6. novembra 2014 zrušil a odročil ho na neurčito. Ďalšie pojednávanie vo veci okresný súd uskutočnil 10. apríla 2015. Na tomto pojednávaní boli zopakované výsledky doterajšieho dokazovania, okresný súd vyhlásil dokazovanie za skončené a odročil pojednávanie na 27. apríl 2015 na vyhlásenie rozsudku.

Okresný súd vyhlásil 27. apríla 2015 rozsudok v označenej veci, ktorým žalobu žalobcov v 1. a 2. rade zamietol.

Ústavný súd konštatuje, že ani v tomto období po právoplatnosti nálezov ústavného súdu (sp. zn. III. ÚS 102/2013 z 10. júna 2014) sa okresný súd nevyhol ďalším zbytočným prieťahom v konaní svojou neefektívnou činnosťou pri nariaďovaní ďalších pojednávaní.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže dôjsť nielen neodôvodnenou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania v primeranom čase (m. m. napr. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. IV. ÚS 260/04, IV. ÚS 127/08, IV. ÚS 155/09, IV. ÚS 82/2010) dospel k záveru, že je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné, aby právna neistota v konaní pred okresným súdom nebola odstránená v čase rozhodovania ústavného súdu ani po viac ako 12 rokoch, a preto, vychádzajúc predovšetkým zo samotnej doterajšej dĺžky napadnutého konania, ale aj z jeho doterajšieho priebehu, s poukazom na nečinnosť a neefektívnu činnosť vo vzťahu k vykonávaniu dokazovania, uzavrel, že v namietanom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 6 C 16/2003 bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Vzhľadom na stav napadnutého konania pred okresným súdom ústavný súd neprikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 16/2003 ďalej konal.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiada aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 €, pričom svoj návrh odôvodňuje tým, že podľa jeho názoru „... nemožno považovať za dostačujúci prostriedok nápravy len samotné vyslovenie porušenia práva, a to s poukazom na už uvedený význam veci pre sťažovateľa. Sťažovateľ je podanou žalobou už v podstate 12 rokov označený za klamára za výroky, o ktorých pravdivosti a správnosti je dodnes presvedčený. Napriek tomu za 12 rokov neboli súdy schopné dať mu na tieto pochybnosti odpoveď. Sťažovateľ si v tejto súvislosti dovoľuje vysloviť presvedčenie, že po 12 rokoch už žiaden rozsudok (vyhovujúci či zamietajúci žalobu) nie je schopný ani zreparovať česť žalobcov, ak boli výroky nepravdivé. Ak boli nepravdivé, po 12 rokoch je efekt rozhodnutia, ktoré potvrdí pravdu sťažovateľa, nulový.

Zo všetkých uvedených dôvodov sťažovateľ žiada ústavný súd, aby mu podľa čl. 127 ods. 3 ústavy priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000 € (zhodne napr. I. ÚS 377/2014).“.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku napadnutého konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 6 C 16/2003 o návrhu navrhovateľa proti sťažovateľovi, ktorý je v konaní žalovaným od 20. januára 2003, viac ako 12 rokov, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu (povaha veci), ako aj skutočnosť, že konanie vo veci sťažovateľa nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 5 000 € za primerané finančné zadostučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. Samuelom Baránikom. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) vykonané v roku 2015, a to za každý úkon po 139,83 €, t. j. spolu 279,66 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 8,39 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje celkovú sumu 296,44 €. Za tretí úkon úhradu trov konania sťažovateľovi nepriznal, pretože podľa jeho názoru tento úkon neprispel k ďalšiemu objasneniu veci.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2015